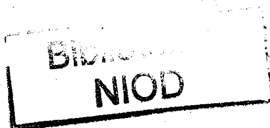

De Toekomst van Nederland

REDEVOERINGEN
gehouden door den
Leider der N.S.B. MUSSERT *op 31 Juli 1942*
en den
Hauptdienstleiter der N.S.D.A.P. SCHMIDT

Over den Nederlandschen Staat in het nieuwe Europa

1. Inleiding.

De Nederlandsche Staat is een organisatievorm van het Nederlandsche Volk, dat spreekt vanzelf. Tot voor kort n.l. in het tijdperk, dat nu van ons heengaat, was vrijwel ieder het er over eens, dat de Staat de hoogste organisatie-vorm was van het Volk. Misschien zijn er Volkenbonds-enthousiastelingen geweest in de jaren 1920—1936, die dit toen reeds ontkend hebben en van meening waren, — doordat de Nederlandsche Staat lid was geworden van den Volkenbond — dat deze Bond en niet meer de Staat, de hoogste organisatievorm was van ons Volk. Hoe dit ook zij, dit is in ieder geval geschiedenis geworden, want de Volkenbond — dit instrument tot het in stand houden van onrecht, onrust en verdeeldheid in Europa — is ter ziele en zal niet meer opstaan, waarmede ieder Europeaan kan worden geluk gewenscht.

Wij hebben, behalve den Staat, officieel ook nog het Rijk der Nederlanden, zelfs het Koninkrijk. Art. 2 van de in kracht gelaten grondwet, geeft van het Rijk de definitie „het Nederlandsche grondgebied in Europa". Zuiverder gezegd, het terrein, gelegen binnen de staatsgrens ten Westen van den Duitschen Staat, ten Noorden van den Belgischen Staat en ten Oosten en ten Zuiden der Noordzee.

Het woord „Rijk" wordt door vele Europeesche volkeren gebruikt en door alle Germaansche. De Duitschers spraken van het Duitsche Rijk en na de inlijving van Oostenrijk en het Sudetenland, is ingevoerd de benaming: het Groot-Duitsche Rijk. De Zweden, de Noren en de Denen hebben ieder hun Koninkrijk. Ieder Germaansch Volk heeft dus zijn Rijk en ieder Germaansch Volk heeft ook zijn staatsbegrip.

De groote revolutie van onzen tijd zal ook den inhoud van deze begrippen wijzigen, na het noodige gekrakeel en de noodige verwarring, welke iedere revolutie van grooten omvang onvermijdelijk begeleiden.

Het is nu reeds onze taak om aan de ontwikkeling richting te geven. Daartoe moge het onderstaande dienen.

2. Europeesch saamhoorigheidsbesef.

Er zijn tijden geweest, dat volkeren en stammen in Europa min of meer solidair met elkander in Europeesch verband samenleefden. Ons is geleerd van het Romeinsche Rijk, dat eens een groot deel van Europa omvatte; honderden jaren later ontstond het Rijk van Karel den Groote; weer honderden jaren later was het bloeitijdperk van het „Heilige Römische Reich Deutscher Nation". Deze groote gebieden waren geen straf georganiseerde staten, zooals kenmerkend is voor de 19de eeuw, maar waren meer een conglomeraat van volken en stammen onder vorstjes en potentaatjes, die min of meer samen gebonden werden door een krachtige heerschersfiguur daarboven. De verkeersmiddelen waren te primitief om een band van beteekenis te vormen tusschen de volkeren. Zulk een heerschersfiguur was zijn halve leven op reis, om althans eenigermate den band te behouden. Het meest typische en tragische voorbeeld daarvan was Karel V, de laatste middeleeuwsche heerschersfiguur.

De ontdekking van nieuwe werelddeelen met de daarmede gepaard gaande ontwikkeling van de zeevaart, veroorzaakte, dat de aan de zeeën wonende volkeren van Europa, het gezicht meer en meer naar de zee wendden en zich minder bekommerden om den samenhang in Europa. Spanje, Portugal, Nederland, Engeland, Frankrijk werden zeevarend, zij gingen koloniseeren, hun belangen gingen meer in overzeesche richting. Toen vrijwel de geheele wereld, die daarvoor in aanmerking kwam, door de Westelijke volkeren van Europa in de 17de, 18de en 19de eeuw was veroverd en gekoloniseerd, waren de Midden Europeesche volkeren in zooverre hersteld van hun onderlinge twisten en oorlogen, dat ook zij aan deze koloniseering wilden deel hebben. Zij kwamen eigenlijk te laat en de reeds bezittenden wilden niets van hun bezit afstaan en zagen, onder aanvoering van Engeland in de Midden-Europeesche volkeren, slechts lastige concurrenten. Dit leidde mede tot den oorlog van 1914—1918. Deze oorlog zal in de historie nog na honderden jaren bekend staan als het einde van het tijdperk, dat in de 16de eeuw begon.

Het is deze oorlog, die Europa verzwakte en de werelddeelen daarbuiten zoodanig versterkte, dat Europa's hegemonie over de wereld onherstelbaar werd geschokt. Vast staat reeds nu, dat het naionaalsocialisme en het fascisme historisch noodzakelijk waren om Europa te behouden. Zonder deze leidinggevende en scheppende stroomingen der 20ste eeuw zou Europa reeds nu vernietigd zijn door het communisme. Het is de onvergankelijke verdienste van Hitler en Mussolini,

dat zij Europa daarvoor bewaren. Men ziet het duidelijk, dat het in deze geweldige worsteling gaat om de vorming van Continenten. De tijd, waarin het voor Staatjes mogelijk was om oorlog te voeren of z.g. neutraal te zijn, is voorbij. Zelfs de tijd, dat een groote Staat alleen tegen een anderen Staat oorlog voerde, behoort tot het verleden. Complexen van Staten, Continenten worden in bloed en staal te samen gesmeed tijdens hun oorlog tegen elkander. Alleen een Continent, dat industrieel hoog ontwikkeld is, is in staat een modernen oorlog te voeren, waarbij vele duizenden vliegtuigen, tanks en kanonnen en honderden oorlogsvaartuigen noodig zijn. En nog altijd geldt deze ijzeren wet, dat zij, die zich niet kunnen of willen verdedigen te gronde gaan.

Ook op economisch en verkeerstechnisch gebied is de ontwikkeling zoo, dat grootere eenheden zich vormen.

Na eeuwen van losmaking en uitzwerving, komt nu wederom een tijdperk, waarin de Europeesche volkeren zich bewust worden van de noodzakelijkheid hunner solidariteit. Er zal een solidair Europa moeten ontstaan uit de worsteling van dezen tijd of Europa zal te gronde gaan na 20, 50 of 100 jaren, wanneer een nieuwe beproeving over ons werelddeel zal komen.

Het winnen van den oorlog tegen het verbond van het Aziatische communisme en het Amerikaansche kapitalisme, zal gevolgd moeten worden door het winnen van den vrede binnen Europa door de ordening der Europeesche volkeren, de samenwerking, het elkander respecteeren en waardeeren, zoodat de verdediging van Europa wordt beleefd als een algemeen belang en een algemeene plicht. Zou deze vrede niet kunnen worden gewonnen, dan zullen de honderdduizenden, die in deze jaren hun jonge leven in den strijd laten, Europa niet redden, doch slechts uitstel van executie geven.

3. Germaansche samenwerking.

Het krachtigste deel van Europa zal zonder twijfel moeten worden gevormd door het gemeenebest der Germaansche volkeren, dat met elkander in betrekkelijk korten tijd 150 millioen zielen zal moeten omvatten, wil het kans hebben zich in de toekomst in de wereld te handhaven. Men kan zonder overdrijving zeggen, dat van den vrede tusschen de Germaansche volkeren, hun wil tot samenwerking, hun bereidheid om het belang van het gemeenebest te doen voorgaan boven het belang van ieder afzonderlijk, de toekomstige bestaansmogelijkheid van Europa afhangt. Hoe moet dit worden verkregen?

Wat dit betreft, doen wij goed eens een blik te werpen over den Oceaan en ons te realiseeren, dat daar ontstaan is over een oppervlakte, aanzienlijk grooter dan geheel Europa: de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Zal Europa komen tot de Vereenigde Staten van Europa? Daarop vermag niemand een antwoord te geven. Wel kunnen wij als nationaal-socialisten zeggen, dat in ieder geval daaraan zal moeten vooraf gaan een vereeniging van diegenen, die zijn van hetzelfde bloed, de samenhoorigheid van het Germaansche ras, omgezet in een staatkundige daad.

Reeds sinds lang hebben wij N.S.B.'ers dit ingezien; ontelbare malen vóór den oorlog daaraan uiting gevend door onze solidariteit en door het aandringen op samenwerking tusschen het Duitsche en het Nederlandsche volk. Na den oorlog in meer concreten vorm door de hoop en de verwachting uit te spreken dat een Germaansche Statenbond zal ontstaan, omvattende alle Germaansche volkeren van het Europeesche continent. Deze Germaansche Statenbond is de eenige geschikte weg om de Germaansche volkeren tot samenwerking te brengen. Daarop hebben wij ons streven te richten.

In Amerika heeft men ingevoerd het begrip „Westelijke haemispheer", hetgeen beteekent de Amerikaansche levensruimte. Tot Amerikaansche levensruimte rekenen zij niet alleen geheel Noord- en Zuid-Amerika, maar tevens de Philippijnen, Nederlandsch Indië, Groenland, IJsland, een deel van Afrika, enz. Zij, die dat begrip huldigen, zijn dezelfde lieden die op Duitschland schelden, omdat Duitschland het begrip levensruimte heeft ingevoerd, overigens in veel bescheidener vorm.

De Germaansche Statenbond zal ook een levensruimte moeten hebben. In de eerste plaats vallen daar natuurlijk onder de woongebieden van het Duitsche volk, het Nederlandsche volk, het Zweedsche, het Noorsche en het Deensche. Daarenboven Noord- en Oostzee als binnenzeeën en voorts zeker ook de groote Oostruimte, gelegen tusschen de Oostzijde van de woonruimte van het Duitsche volk en de Oostgrens van het toekomstige Europa, waar ons werelddeel dus verdedigd zal worden.

Hoe zal deze Germaansche levensruimte worden genoemd? Er gaan stemmen op, zoowel hier te lande als in Duitschland, in nationaal-socialistischen kring, die er voorstander van zijn om deze geheele levensruimte samen te vatten onder de benaming „Germaansch Rijk", korter nog: „het Rijk". Onwillekeurig gaan de gedachten daarbij terug naar het vier eeuwen geleden gestorven „Heilige Römische Reich Deutscher Nation", echter in hoofdzaak dan als voorbeeld

hoe het niet moet. Rome tot hoofdstad te willen zien van het toekomstige Germaansche Rijk is niet bepaald datgene, wat ons nationaal-socialisten voor oogen staat.

De invoering van het begrip „Germaansch Rijk" als omvatting van de Germaansche levensruimte, behoeft bij niemand op eenig bezwaar te stuiten. Te spreken zonder meer van „het Rijk" is bewust of onbewust verwarring stichten en koren op den molen van onze vijanden. De term „het Rijk" („das Reich") is op dit oogenblik een volkomen vaststaand begrip voor het Duitsche volk en zijn leidende figuren. Het is niet meer en niet minder dan de Duitsche eenheidsstaat, omvattende alle Duitschers.

Een paar voorbeelden mogen daartoe dienen. Daar zijn dan de geschriften van Ernst Rudolf Huber, een belangrijk schrijver over modern Duitsch Staatsrecht, voorts de publicaties van den secretaris van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken Wilhelm Stuckart en anderen. De eerste noemt „het Rijk" de zeer bepaalde politieke gestalte, waarin het Duitsche volk tot Staat geworden is, dus de staatsche eenheid van het Duitsche volk. De staats-secretaris Stuckart beschrijft de maatregelen, die reeds genomen zijn om het Duitsche Rijk tot een eenheidsstaat samen te smeden.

Wij hebben natuurlijk als Nederlanders niet het recht om een andere opvatting van den Duitschen Staat te hebben als het Duitsche Volk zelf. Tenslotte is deze Duitsche opvatting van het Duitsche Rijk precies dezelfde als de Nederlandsche opvatting van het Nederlandsche Rijk. Afgezien van een handjevol warhoofden, is er toch niemand in Nederland, die het Nederlandsche Rijk zou willen verdeelen, zooals eens de Zeven Provinciën verdeeld waren. Niemand onzer wenscht terug naar de staatsrechtelijke verhoudingen, zooals die golden in den tijd van de Zeven Provinciën. Sinds 1815 hebben wij binnen de Rijksgrenzen, den toestand, welke Huber en Stuckart wenschen voor het Duitsche volk binnen de grenzen van het Duitsche Rijk.

Men moet van ieder politiek inzicht verschoond zijn of opzettelijk (zooals de Engelschen sinds jaren doen) wantrouwen en haat zaaien tusschen de Germaansche volkeren van het Continent om een theorie te verkondigen, die daarop neerkomt, dat de Germaansche volkeren „Heim ins Reich" moeten. „Das Reich" is tot en met den huidigen dag datgene, wat de Duitschers er onder verstaan, nl. de Duitsche eenheidsstaat. Wie onder die omstandigheden spreekt over „Heims ins Reich", kan beter direct voor de Engelsche radio gaan staan. In Londen kan men altijd nog wel menschen gebruiken, die de verstandhouding tusschen Nederlanders en Duitschers zoo grondig mogelijk

willen bederven en er ook graag voor betalen. Het is juist onze taak, als nationaal-socialisten, om het tegendeel te bewerken en het is de verantwoordelijkheid van de N.S.B. om daarin de leiding te hebben.

Ik acht het niet onmogelijk, dat er een tijdstip zal komen, waarop de Germaansche volkeren in plechtige samenkomst, ieder voor zich, afstand zullen doen van de benaming „Rijk", zoodat er dan geen Groot-Duitsch Rijk, geen Nederlandsch Rijk en geen Scandinavische Rijken meer zullen zijn, doch een Groot-Duitsche Staat, een Nederlandsche Staat en Scandinavische Staten, welke Staten te samen den Germaanschen Statenbond zullen vormen. Dit afstand doen zou den weg vrijmaken voor de oprichting van een nieuw begrip, nl. „het Germaansche Rijk", omvattende de Germaansche levensruimte. Het sein daartoe zou dan toch moeten uitgaan van den man, die de roeping heeft als Germaansch Führer op te treden, niet alleen door zijn genialiteit en de leiding gevende rol, die hij vervult bij de redding van Europa van het gevaar van vernietiging door het communisme, maar in dit geval tevens duidelijk daarvoor voorbestemd, doordat Adolf Hitler, van geboorte Oostenrijksch staatsburger en door zijn dienstneming in 1914 in het Beiersche leger van zijn staatsburgerschap vervallen verklaard, jarenlang statenloos is geweest, dus in die jaren reeds uitsluitend Germaansch leider was.

Frankrijk en later Engeland hebben door de eeuwen heen getracht de samenwerking der Germaansche volkeren op het Continent te beletten. Zij achtten het hun belang de kracht van het Duitsche en het Nederlandsche volk zooveel mogelijk te verlammen. Daarom hebben zij, ten aanzien van de beide volkeren, precies dezelfde houding aangenomen: inperken en splitsen. De Fransche politiek van de Rijngrens werd niet alleen aangenomen tegenover het Duitsche volk, maar evenzeer tegenover het Nederlandsche volk. De Fransche politiek van de ontkenning van de eenheid van het Duitsche volk en de uitvinding van een Main-linie, vond precies zijn pendant in de Nederlanden. Toch is er een Duitsch volk, dat zelfs door het verdrag van Versailles niet kon worden kapot geslagen. Toch is er een Nederlandsch volk, dat door Spanjolen, Franschen en Engelschen niet kon worden vernietigd. Wat wel bijna geheel kapot is gemaakt, dat is het besef, dat Duitschers en Nederlanders niet alleen als buren groote gemeenschappelijke belangen hebben, maar als volkeren van eenen bloede, loten van den gemeenschappelijken stam, broeders, bondgenooten, lotgenooten op leven en dood, met elkander verbonden behooren te zijn. Dit besef weer tot leven te brengen en in sterke daden om te zetten, is een levensbelang voor ons allen.

Dan zijn er nog ten slotte de twee groote vijanden, die elken normalen groei van wederzijdsch vertrouwen, wil tot samenwerking en onderlinge achting in de wielen rijden, nl. het imperialisme en het separatisme. Daarom heeft de Rijkscommissaris in de bezette Nederlandsche gebieden zoo terecht gezegd: van onzen kant als Duitschers geen imperialisme; Gij Nederlanders, van Uw kant geen separatisme. Dit is een korte formuleering, die duidelijk is en juist. Wij willen ons uit innerlijke overtuiging daaraan ten volle houden. Immers, de Germaansche lotsverbondenheid eischt gebiedend de samenwerking op nationaal-socialistischen grondslag, d.w.z. de erkenning en de waardeering van elkander als volkeren, het doen voorgaan van het gemeenschappelijk belang boven dat van ieder afzonderlijk en dus tevens de bestrijding van imperialisme en separatisme.

Imperialisme is niet alleen een staatkundig begrip, maar meer nog een geestelijke en maatschappelijke houding. Wanneer een Duitscher over de Nederlandsche taal, die in geen enkel opzicht onderdoet voor de Duitsche taal, noch als voertuig der gedachten, noch als wetenschappelijk instrument, in kleineerenden zin spreekt, dan gevoelen wij Nederlanders dit als imperialisme.

Wanneer een Duitscher zijn kennis en vernuft gebruikt om de ontplooiingskansen, de ons volk nog zijn overgebleven, te verkleinen, of zijn bestaansmogelijkheden te ondermijnen om het Duitsche kapitalisme te bevorderen, dan is hij in het beste geval een Duitsche imperialist. Wanneer de eigen aard van het Nederlandsche volk en zijn kunnen en kennen als volk ontkend of gedenigreerd worden, dan wordt daarmede een dam opgeworpen tegen de samenwerking, welke wij begeeren ten bate van het gemeenebest der Germaansche volkeren. Er zijn er zelfs, die meenen nationaal-socialist te zijn of zich als zoodanig vermomd hebben en ons er toe willen bewegen te doen wat de Engelschman van ons verlangde, nl. ons eigen bloed verloochenen, dat in het Boerenvolk van Zuid-Afrika stroomt. Dit is natuurlijk een onbegonnen iets. Wij verraden onze nationaal-socialistische beginselen niet; nu niet en nooit. Wij verloochenen ons bloed niet. Wij zijn en blijven Nederlandsche nationaal-socialisten. Wij moeten alleen afleeren ons er over op te winden als wij zulke tegenstanders op onzen weg ontmoeten. Er is meer domheid in de wereld dan slechtheid. Over de dommen moeten wij ons niet opwinden, want God heeft hen zoo geschapen met de leege ruimte bovenin. Over de slechten moeten wij ons niet opwinden, want dat is zonde van onzen tijd en onze kracht.

Wat het separatisme betreft, dit uit zich overal daar, waar gezocht wordt naar dat gene, wat de Duitschers en Nederlanders zou kunnen

scheiden en in onwilligheid ten aanzien van datgene, wat ons bindt. Er zijn dingen, die het Duitsche volk beter kan doen dan het Nederlandsche, waarin het Duitsche volk ons kan voorgaan, onze leermeester kan zijn. Dit niet te willen erkennen omdat het Duitsch is, is separatisme.

Dat de Germaansche volkeren in hun onderling verkeer een taal moeten bezigen, die hen tot elkander brengt en dat die taal het Duitsch zal zijn, is duidelijk. Niet omdat het Duitsch een betere of een hoogere taal zou zijn dan het Nederlandsch of het Zweedsch, maar omdat er 80 millioen Germanen zijn, die Duitsch spreken, waartegenover slechts 14 millioen, die Nederlandsch spreken en 8 millioen, die Zweedsch spreken. Het niet willen bezigen van de Duitsche taal als voertaal tusschen de Germaansche volkeren, is separatisme.

Noodig voor de samenwerking is, afweer van imperialisme en separatisme. Daarbij moet er tegen gewaakt worden, dat rechtvaardige, billijke Duitsche belangen niet worden geofferd uit vrees daarvoor, dat zij als imperialisme worden uitgekreten.

Daarbij moet er tegen gewaakt worden, dat rechtvaardige, billijke nationale aspiraties van het Nederlandsche volk zouden worden onderdrukt, onder voorwendsel van het tegengaan van separatisme. Is deze afweer dus de negatieve kant van de samenwerking tusschen de Germaansche volkeren, de positieve kant daarvan is de wederzijdsche wil tot respecteering van elkander, het besef, dat een verlies, dat de één treft, ook den ander raakt. Wij moeten eens zoover komen, dat een bombardement van Keulen, Lübeck of Rostock ons Nederlanders treft, alsof het Amsterdam, Utrecht of Delft zou zijn. Zoover is het nog niet, maar eens moet het toch zoover komen. En omgekeerd, elk verlies van Nederlandsch bezit moet den Duitschers treffen.

Dat het niet zoo is, bewijzen de uitingen van leedvermaak ten aanzien van de groote moeilijkheden, waarin het Nederlandsche volk nu verkeert en de ontzaglijke verliezen die het lijdt. Duitsch imperialisme en Nederlandsch separatisme zijn de vijanden van Germanje's bestaansmogelijkheid.

Wanneer het Duitsche volk, dat op dit oogenblik alleen reeds veel sterker is dan de andere Germaansche volkeren tezamen, een politiek van onderdrukking en overheersching zou volgen, dus een imperialistische politiek, dan zou het na het winnen van den oorlog, den vrede verliezen, hetgeen later, misschien eerst veel later, op een kritiek tijdstip, funeste gevolgen zou hebben.

Wanneer anderzijds de kleinere Germaansche volkeren, niettegenstaande de Russisch-Amerikaansche les van heden, zouden voortgaan

met separatisme en de ontkenning van de noodzakelijke solidariteit, missende het bewustzijn, dat wij als Germaansche volkeren staan en vallen met elkander, dan begaan zij niet alleen een domheid, maar handelen misdadig.

Zoo zij dan ons oog gericht op de vorming van den Germaanschen Statenbond, de staatkundige vorm van samenwerking der Germaansche volkeren in hun levensruimte, die wellicht later met vrucht en zonder verwarring te stichten, genoemd zal kunnen worden „het Germaansche Rijk". De vijanden van deze lotsverbondenheid zijn de visschers in troebel water, de zwakken en de slimmen, de imperialisten en de separatisten. Geschaard om de zwart-roode vaan, welke in December 1931 is geheschen en sindsdien het nationaal-socialisme in de Nederlanden symboliseert, blijven wij als oprechte en doelbewuste oude strijders, onze vijanden kennend en in het oog houdend, de groote taak der verzoening tusschen de volkeren van Germaanschen bloede dienen naar eer en geweten.

4. De Germaansche Statenbond.

De Germaansche Statenbond zal dus de staatkundige vorm moeten zijn van de samenwerking der Germaansche volkeren ter behartiging van die belangen, die allen aangaan. In de eerste plaats dus de gemeenschappelijke verdediging van Europa, in de tweede plaats de bevordering van de gemeenschappelijke welvaart. De duizenden leden der Beweging die dienen in de Waffen ϟϟ, het Legioen, het N.S.K.K., de Nachrichtentruppen en bij de Ambulance, zullen in de historie hun grootste beteekenis daarin vinden, dat zij het begin zijn van de nieuwe Nederlandsche weermacht, welke alleen bestaansrecht kan hebben als deel van de toekomstige Germaansche weermacht.

Ik ben er van overtuigd, dat de Nederlandsche soldaat, behoorlijk afgericht, modern bewapend en goed aangevoerd, niet zal behoeven onder te doen voor een Duitsch soldaat en dat zij dus in de toekomst, gelijk gerechtigd, naast elkander zullen kunnen staan. Wij kunnen er zeker van zijn, dat de grenzen van Europa blijvend bewaakt zullen moeten worden. Wij zelven wonen aan de Westgrens en dat wij dus ons aandeel zullen hebben bij te dragen in de verdediging van de Westkust van Europa, spreekt vanzelf.

Maar behalve in het Westen, moet de wacht voor Europa worden betrokken in het Oosten, aan de Wolga, tot aan de Noordelijke IJszee. Ook dáárin zal het Nederlandsche volk zijn deel hebben te dragen; het Nederlandsche contingent zal in verhouding tot het Duitsche, een

sterkte moeten hebben als overeenkomt met de verhouding tusschen het totaal aantal Nederlanders en het totaal aantal Duitschers, dat in Europa woont en leeft. De nieuwe Nederlandsche Regeering heeft tot plicht de maatregelen te nemen, die daartoe zoo spoedig mogelijk leiden. Gelijkgerechtigd zijn, de eenige mogelijke basis voor samenwerking tusschen Germaansche volkeren, berust op den wil gelijke plichten met toewijding te vervullen. Wij Nederlanders hebben dus in te zien, dat de wacht aan IJssel en Maas verlegd zal moeten worden naar de Wolga en dat dit een groote vooruitgang beteekent. Onze mannen, die aan het Oostfront staan, weten, dat zij hun Vaderland daar verdedigen en putten daaruit de bereidheid en de kracht om te offeren en te dienen.

5. Economische samenwerking.

Wat de economische samenwerking betreft, die staat nog volkomen in de kinderschoenen. Dat ook deze samenwerking op nationaal-socialistischen grondslag moet berusten, spreekt voor ons van zelf. Op dit gebied is het het kapitalisme, dat als vijand van het nationaal-socialisme van de oorlogsomstandigheden gebruik maakt om te handelen in strijd met hetgeen een juiste economische samenwerking vereischt.

Duitsche en Nederlandsche kapitalisten hebben zeker de neiging elkander te vinden, hebben elkander reeds hier en daar gevonden, ten koste van de volksbelangen. Vóór Mei 1940 hebben wij ons fel gekeerd tegen de ordening voor de vriendjes, wij moeten nu het program uitbreiden. Als goede nationaal-socialisten keeren wij ons niet alleen tegen de ordening voor de vriendjes, maar evenzeer tegen de ordening voor de bankiers en de trusts. Wanneer wij dat doen, stuiten wij op Duitschers, die verkondigen, dat de N.S.B. toch niet zoo „Deutschfreundlich" is als zij wenschelijk achten. Ons antwoord daarop is: dat inderdaad dit door hen gewenschte soort „deutschfreundlichkeit" ons vreemd is en dat wij hen aanraden zich te herinneren, dat de Führer gezegd heeft: „ik ben als nationaal-socialist ten oorlog getrokken; ik zal als nog fanatieker nationaal-socialist terugkeeren".

De bestrijding van het kapitalisme en het marxisme zal de eerste tien jaren onverpoosd moeten doorgaan, ook al zou het Amerikaansche kapitalisme en het Russische communisme nog vandaag militair vernietigd zijn.

Het behoort evenzeer tot de taak van een nationaal-socialistische Nederlandsche Regeering om dezen strijd op zich te nemen ten be-

hoeve van het welzijn van het Volk. Ik kan mij dus volkomen begrijpen, dat Duitsche en Nederlandsche kapitalisten niet bepaald geestdriftig zijn bij de gedachte aan de komst van een Nederlandsche nationaal-socialistische Regeering en zich veel moeite willen getroosten om dit tijdstip zoo lang mogelijk te doen verschuiven.

Economische samenwerking in Germaansch verband en daarbovenuit in Europeesch verband, stelt natuurlijk voorop, dat de volksche ontplooiing niet wordt belet om te voldoen aan de zelfzucht ten koste van het algemeen. Activiteit zal zooveel mogelijk bevorderd moeten worden en alleen daar worden ingeperkt, waar zij zich zou ontplooien ten koste van een doeltreffende ordening, die het welzijn van het algemeen vordert. Daarvan zijn wij natuurlijk op dit oogenblik nog ontzaglijk ver verwijderd, hetgeen ons niet moet beletten vertrouwen te hebben in een nationaal-socialistische toekomst.

6. De Europeesche levensruimte in het Oosten.

Als derde belangrijk punt der Germaansche samenwerking staat dan het geweldige vraagstuk van de Europeesche levensruimte in het Oosten. Tusschen de grens waar de wacht betrokken zal worden en het huidige woongebied van het Duitsche volk, ligt een oppervlakte zoo groot als een belangrijk deel van Europa. Daar wonen en leven vele volkeren in een sterkte van tientallen millioenen zielen. Deze gebieden zullen moeten gaan behooren tot de Germaansche levensruimte. Groote mogelijkheden openen zich daar. Er zal moeten worden gewerkt, zooals wij eeuwen in Indië hebben gedaan: in het zweet ons aanschijns. Wat er bereikt zal kunnen worden, kan worden nagegaan uit hetgeen het Nederlandsche volk heeft tot stand gebracht op Java en Sumatra, de modelkolonie der wereld.

Er zijn lieden, die er op zinnen, het Nederlandsche volk zoo arm mogelijk te maken en zooveel mogelijk werkloos, dan moeten hier wervingsbureaux worden opgericht om Nederlandsche koeli's te werven voor de Oostgebieden. Dezulken zijn natuurlijk vijanden van ons Volk en vijanden van de Germaansche samenwerking. Iedere Nederlander en iedere nationaal-socialist moet hen als zoodanig behandelen.

Gaarne wil het Nederlandsche volk zijn aandeel dragen in den arbeid, in de ontginning, in het bestuur, op die gedeelten, die de Führer ons Volk voor deze krachtsontplooiing zal aanwijzen. Vooruitloopende daarop, ben ik van meening, dat de Nederlandsche Arbeidsdienst daar een taak te verrichten heeft, dat boeren als agrarische

leiders hoogst nuttig kunnen zijn, en dat Nederlandsche ondernemers met hun werktuigen en hun arbeiders daar belangrijk werk kunnen doen, zonder aantasting van onze volkskracht en onzen volksaard. Ook op dit gebied zal een nationaal-socialistische Nederlandsche Regeering een groote taak hebben te verrichten.

Zoo zie ik dus het ontstaan van het nieuwe Europa, zoo zie ik de Germaansche samenwerking, zoo zie ik de noodzakelijkheid van de komst van den Germaanschen Statenbond en de regeling der Germaansche aangelegenheden. Het spreekt vanzelf, dat het hierboven gegevene slechts een beknopt overzicht vormt, dienende om de nieuwe Europeesche orde gestalte te geven. Dit is de noodzakelijke voorwaarde om verder met vrucht te kunnen spreken over den nieuwen Nederlandschen Staat, die moet worden opgericht als opvolger van den democratischen staat, die in 4½ dag in Mei 1940 in elkander is geploft. Die Staat moet passen in het wordende nieuwe Europa en daarom moeten onze gedachten over het nieuwe Europa eenigermate vasten vorm hebben aangenomen, alvorens over den nieuwen Nederlandschen Staat kan worden gesproken.

7. Staat en Beweging.

De taak en de rechten van den Staat worden dus in de eerste plaats beperkt door het lidmaatschap van den Germaanschen Statenbond en doordat de Leider van dien Bond (de Führer) tot zich moet trekken datgene, wat algemeen Germaansch geregeld moet worden en waarover het bovenstaande handelde. Daaraan verleent de Staat zijn medewerking, voor zoover die gewenscht is. Overigens heeft de Staat een zuiver Nederlandsche taak en wordt daarbij gestuwd en geleid door de Beweging, als eenige politieke verantwoordelijke wilsuiting van het Volk.

De Beweging is het stuwende hart; in de Beweging vormt zich de wil, die door den Staat tot uiting moet worden gebracht in wetgevenden en besturenden vorm. De Beweging eischt de volksleiding voor zich op. Na de Fransche Revolutie is het zoo gegaan, dat de Staat vrijwel geheel afstand deed van de volksleiding.

De Roomsch-Katholieke Kerk eischt de volksleiding practisch geheel voor zich op en wenscht de Staat teruggebracht te zien tot een soort administratief lichaam, dat de onaangename werkjes opknapt, zooals belasting-inning, militairen dienstplicht, gevangenen bewaren, enz. enz. Aan zulk een eisch zal de Nationaal-Socialistische Beweging nimmer kunnen of willen voldoen. Wel is zij bereid met de Kerk tot

overeenstemming te komen en aan de Kerk te laten, datgene, wat zij voor de uitvoering van haar religieuse roeping behoeft. Voor de andere Kerken geldt principieel hetzelfde, maar de bezwaren zijn daar minder groot, daar het Protestantisme niet zulk 'n absolute aanspraak maakt op de volksleiding.

Doordat de Staat zich terugtrok van de volksleiding, ontstond op dit gebied een vacuum. Daarin stortten zich de Joden en de vrijmetselaars, die met behulp van het marxisme en het liberalisme de leiding van een deel van het Volk tot zich trokken in politieke partijen. Het antwoord van de Kerken was daarop, dat zij zich ieder ook een politieke partij grondden, welke partijen eigenlijk niet anders waren dan verlengstukken van de Kerken tot het geven van orders aan den Staat.

Die politieke partijen waren voogden en meesters van den Staat en tevens controleurs. De ervaring heeft geleerd, dat contrôle nooit kan worden gemist. Het parlement heeft in den aanvang van zijn bestaan dan ook een nuttige functie verricht als contrôle-apparaat op de Regeering. Met de ontaarding van het parlement kwam ook de ontaarding van deze functie; dat is ten onzent het duidelijkst gebleken in de kwestie Oss, waar het parlement slechts een schijnvertooning hield om het volk zand in de oogen te strooien.

De politieke partijen zijn er niet meer en het parlement is ter ziele. Wanneer daarvoor niets in de plaats zou komen, zou het niet lang duren of het Staatsabsolutisme vierde hoogtij. Vandaar tot een terreursysteem, dat het geheele volk in knechtschap zou brengen, ten behoeve van machtswellust en gouddorst van een kleine groep uitbuiters, zou nog slechts één stap zijn. Daarom is er noodig een politiek dragende volkskern, die haar organisatie vindt in de Beweging. Die Beweging moet zuiver zijn; iedere vorm van corruptie in de Beweging moet als een veel ernstiger fout worden aangezien dan corruptie in den Staat. Onze Beweging zal zich op dit punt sterk hebben te bezinnen en het is mijne bedoeling, wat dit betreft, geleidelijk maar zeker de teugels straffer aan te trekken. Binnen de Beweging moet onderlinge critiek en wrijving mogelijk zijn, in dien vorm, dat daaruit blijkt, de wil tot opbouw en zuivering. Er zijn uitingen in de Beweging en hare organen, die er op duiden, dat van deze voor elk leven noodzakelijke vrijheid wordt gebruik gemaakt om elkander af te kraken of te hinderen. Ik volg deze uitingen nauwkeurig en op het tijdstip, waarop ik dit gewenscht zal achten, zal aan de zondaren hun zonderegister worden voorgehouden, met de gevolgen van dien.

De politieke wil van het Volk wordt dus gevormd in de Beweging

en uitgedragen door de Beweging bij haar leidinggevende taak in het Volk. Daarom zullen de gezagsdragers der Beweging in de naaste toekomst een belangrijke positie innemen, die zeker niet onderdoet voor die, van de gezagsdragers in den Staat.

8. Staat, arbeidsgemeenschappen en gewesten.

Een volgende beperking van de staatstaak wordt gevormd door de volksordening. Een volk is volgens onze nationaal-socialistische beginselen geen hoop individuen, doch een organisme. De organen van dit organisme hebben het recht op ontplooiing met deze beperking, dat die ontplooiing niet mag ontaarden in onderlinge bestrijding, noch in het afbreuk doen aan het geheel. Integendeel, ieder orgaan moet er principieel op zijn gericht bij te dragen aan het welzijn en den bloei van het geheel. Voor deze volksordening is, ten aanzien van de taak, die ieder volksgenoot verricht op maatschappelijk gebied, gedacht aan zes groote arbeidsgemeenschappen.

De eerste is de Landstand, omvattende allen, die werkzaam zijn in landbouw en visscherij.

De tweede is het Arbeidsfront, omvattende hen, die werkzaam zijn in het economisch leven.

De derde omvat allen betrokken bij onderwijs en opvoeding.

De vierde hen, die in de volksgezondheid en de volkszorg werken.

De vijfde omvat de cultureele werken en

de zesde tenslotte de ambtenaren en de politie.

Deze nationale werkgemeenschappen moeten ieder een zoo zelfstandig mogelijk leven voeren, opdat zij zich zooveel mogelijk zullen kunnen ontplooien. Dat de leiding van deze werkgemeenschappen in alle belangrijke posities in handen moet zijn van betrouwbare nationaal-socialisten, dus vertrouwensmannen der Beweging, dat spreekt vanzelf.

Tenslotte wordt de taak van den Staat beperkt door eigen leven te geven aan gewesten, streken, steden en dorpen. De Germanen zijn ingedeeld in Germaansche volkeren. Ieder Germaansch volk heeft zijn eigen karakter, is om zoo te zeggen, een varieteit. Te trachten deze karakters te ontkennen, te vervormen of te onderdrukken, is tyrannie, die tot haat leidt en in het beste geval tot verarming. Vandaar, dat de Germaansche leiding slechts tot zich trekt, datgene, wat in het belang van alle volkeren centraal geregeld moet worden. Dit principe houdt echter niet stil bij de volkeren, maar zet zich door tot in de

kleinste werkgemeenschappen. Om ons te bepalen tot ons Volk, zal ik niet op tegenspraak stuiten als ik constateer, dat wij van een geboren en getogen Dokkumenaar, geen typische Maastrichtenaar kunnen maken. Holland heeft een ander karakter dan Friesland, Groningen een ander dan Brabant, enz. Een straffe eenheidsstaat die met klompen daarover heenloopt, en dat deed de democratie, is op weg naar staatstyrannie. Daarom is het mijn voornemen om het gewestelijk leven zooveel mogelijk tot bloei te brengen. Binnen de gewesten zullen de streken recht hebben op eigen leven; binnen de streken, steden en dorpen. Geen hooger geplaatst orgaan zal meer tot zich trekken dan noodig is om zijn taak te verrichten; geen lager geplaatst orgaan zal trachten het gezag van het hoogere aan te tasten. Zoo moet onstaan de vrijheid in gebondenheid, die het nationaal-socialisme nastreeft en waaruit zal voortkomen een rijke opbloei, eenheid in verscheidenheid, welke kleur en karakter moet geven aan het leven binnen Germanje.

Teveel aan vrijheid leidt tot ongebondenheid, ontwrichting en uiteenvalling; teveel aan gebondenheid leidt naar staatsabsolutisme, tyrannie en verstikking. De juiste regeerkunst van het nationaal-socialisme zal hebben te streven naar gepaste vrijheid in gebondenheid, die hierboven is bedoeld.

Zoo zien wij dus, dat de Staatstaak en de Staatsmacht beperkt zullen blijven door den Statenbond, door de Beweging, door de arbeidsgemeenschappen en door de gewesten.

Blijft er dan wel wat over zal men vragen? Ja, er blijft over de belangrijke taak voor den Staat om op zijn gebied al datgene te regelen en te besturen, waarvoor een centrale en eenvormige voorziening noodzakelijk is. Het zal dan ook gewenscht en nuttig zijn om een volksvertegenwoordiging te doen ontstaan, die natuurlijk niet gegrond zal zijn op politieke partijen, maar voortkomende uit Beweging, arbeidsgemeenschappen, gewesten, economisch leven, universiteiten, enz., die een waarlijke afspiegeling zijn van het volksleven in zijn rijke verscheidenheid. Hoe dat proces zich zal voltrekken, kan nu nog niemand met zekerheid zeggen; dat zal moeten groeien uit nieuwe verhoudingen, die ontstaan in den loop der komende decennia.

9. De kracht van den Staat.

De nationaal-socialistische Nederlandsche Staat zal een krachtig bestuurs-apparaat moeten zijn, in overeenstemming met het

eerste gedeelte van het Leidend Beginsel der N.S.B., dat luidt

„Voor het zedelijk en lichamelijk welzijn van een Volk is noodig een krachtig staatsbestuur".

De kracht, die de Staat zal ontwikkelen, zal hebben voort te komen uit de verantwoordelijkheid van het Staatshoofd, die als Leider der Beweging verankerd is in het Volk. Dit Staatshoofd moet het vertrouwen hebben van den Führer van den Germaanschen Statenbond; als hem dit vertrouwen ontvalt, zal hem niets anders overblijven, dan heen te gaan. Hij moet echter voortkomen uit de Beweging en gedragen worden door het vertrouwen van de Beweging. Zoo mogelijk moet hij in steeds toenemende mate het vertrouwen van het Volk winnen door de gerechtigheid zijner daden. Lukt hem dit op den duur niet, dan komt de vraag aan de orde of hij als volksleider geschikt is. Dit wil geenszins zeggen, dat het vertrouwen van het Volk steeds een goede maatstaf is voor de juistheid van de leiding. Dikwerf is het voorgekomen, dat zij, die het vertrouwen hadden, die populair waren, juist nalieten om die offers te vragen van een volk, die noodig waren om het voortbestaan van het volk te verzekeren.

Het staatshoofd kiest zijn ministers en geeft ieder zijn taak. Tusschen ministers, leiders in de Beweging, gewestelijke leiders en leiders van de arbeidsgemeenschappen, zal over vele punten wrijving ontstaan. Dit zal niet als een ongewenscht verschijnsel worden beschouwd, maar als een teeken van intens leven, dat niet kan worden gemist. Op het juiste oogenblik zal de Leider dan, ten aanzien van het twistpunt, een uitspraak hebben te doen, die bindend is en waardoor wordt voorkomen, dat uit de hitte van de wrijving een binnenbrandje ontstaat.

Niettegenstaande de Staat dus aan vele beperkingen onderhevig zal zijn, hetgeen noodzakelijk is om het insluipen van het verderfelijke staats-absolutisme te voorkomen, zal op deze wijze naar mijn overtuiging toch een staat het leven zien, die veel doeltreffender en krachtiger zijn taak kan verrichten, dan weggelegd was voor den democratischen Staat, die de speelbal was van den z.g. volkswil, in werkelijkheid een fictie, waarachter zich verborg een aantal anonieme machten, die partij- of persoonlijke belangen nastreefden.

De z.g. souvereine democratische Staten uit de 19de eeuw, vinden hun einde in het nieuwe tijdperk, dat ontstaat in onzen tijd. Nieuwe staatsvormen zullen zich ontwikkelen in de eerstkomende honderd jaren. Hoe dat precies in zijn werk zal gaan, kunnen wij nu nog niet weten. Het bovenstaande is bedoeld als richtlijn voor het groeiproces.

Wij zullen ons in onze handelingen laten leiden door deze richtlijn, voortkomende uit onze nationaal-socialistische inborst en uit den wensch en den wil de puinhoopen van den ineengestorten democratischen Staat op te ruimen en daarvoor in de plaats te stellen een nieuw gebouw, een veilig tehuis biedend aan alle Nederlanders, waar ter wereld zij ook wonen, een gebouw, dat past in het gebouwencomplex, waarin elk volk van Europa zich geborgen weet als het deelneemt aan de solidariteit van Europa, de noodzakelijke voorwaarde voor het voortbestaan van ons Continent in de eeuwen, die komen gaan.

31 Juli 1942.

Rede gehouden door den Hauptdienstleiter der N.S.D.A.P. SCHMIDT

Nederlandsche en Duitsche Nationaal-Socialisten!

Wanneer zoojuist Kam. Van Geelkerken ons de Engelsche methodes der onderdrukking voor oogen gesteld en in de herinnering teruggebracht heeft, zou ik U een korte schets willen geven van de nationaal-socialistische ontwikkeling in Duitschland van 1933 tot op heden en van den tijd der bezetting van de Nederlanden in het bijzonder.

Toen de Führer in 1933 als kanselier van het Duitsche Rijk de macht overnam, wendde hij zich eerst tot zijn volk en verlangde 4 jaren tijd. Hij beloofde in deze 4 jaren alles te zullen doen, om den 6 millioen werkloozen weer arbeid en brood te geven en den Duitschen mensch zijn eer weer terug te geven, die hem met het vredesverdrag van Versailles ontnomen was.

Tegelijkertijd wendde de Führer zich met zijn groote vredesredevoeringen tot de wereld en bood zijn hand aan voor den opbouw van Europa. Klaar en duidelijk en met stelligheid bracht hij destijds tot uitdrukking, dat de voorwaarde voor de medewerking van Duitschland aan den wederopbouw van Europa de verscheuring van het schandverdrag van Versailles was.

Toen de Führer in het eerste punt van zijn programma het Duitsche volk arbeid en brood en een vreedzamen wederopbouw aankondigde en hij het eerste woningbouwprogramma doorvoerde, in ruime mate autobanen begon aan te leggen, waterwegen reguleerde, den landbouw vaste prijzen oplegde en daarmede de boerenhoeven weer in de handen van de boeren bracht, werd het tweede programmapunt door de buitenwereld met smaad en hoongelach beantwoord, terwijl alom verkondigd werd dat het nationaal-socialisme slechts een korte regeerings- en levensduur zou hebben.

Slechts een korte spanne tijds was noodig, om iederen Nationaal-Socialist duidelijk te maken, dat de vroegere vijandelijke machten er niet aan dachten hun achterbaksche spel van 1919 op te geven, doch dat de vrijmetselaars en kapitalisten de revolutionnaire krachten van het nationaal-socialisme trachtten te omspinnen en langzaam met hun geld te verstikken. Tegen dezen maatregel maakte het nationaal-socialisme front en in October 1933 verliet de Führer den ongelukkigen Volkenbond, in wien heden in het geheel niemand meer gelooft. Slechts steunend op de kracht van het Duitsche volk ging de Führer zijn moeilijken en verantwoordelijken weg verder. Stuk voor stuk werd het schandverdrag van Versailles door den

Führer verscheurd en vrijheid en eer aan het Duitsche volk terug gegeven.

Als mijlpaal in dezen strijd staat voor ons allen nog in de herinnering den terugkeer van het Saargebied, door middel van een internationaal gecontroleerde stemming, de bevrijding en herbezetting van de neutrale Rijnlandzône. Voor den eersten keer trokken Duitsche bataljons weer over den Rijn. De wereld luisterde nauwlettend en richtte zich met ophitsende en haatvervullende oproepen tegen het ontwaakte Duitschland.

Zoo trok ook in 1936 de Duce voor de broodvrijheid van zijn volk ten strijde. Duitschland bleef met Italië bevriend en nam geen deel aan de maatregelen, die de Volkenbond had verzonnen.

In 1938 werd de Oostmark bevrijd van de clericale machten, die zich met het marxisme hadden verbonden en zich tegen den vrijheidswil van 7 millioen Duitschers hadden gekeerd. En in dien gedenkwaardigen nacht van 12 op 13 Maart werd deze zwart-roode coalitie weggevaagd. Een gejuich der vrijheid bruiste over het zoozeer verdrukte land. Nooit tevoren werd de Führer met zulk een geestdrift begroet als toen hij in de Maartdagen zijn eigen Vaderland terugbracht in het Rijk.

Nog in October van hetzelfde jaar bracht hij de Sudeten-Duitschers in het Rijk terug. De toenmalige minister-president Chamberlain zette zich voor het eerst in zijn leven met zijn paraplu in een vliegtuig en vloog naar Godesberg en München. Nogmaals werd het terughalen van Duitsche menschen vreedzaam geregeld. Chamberlain zelf maakte aanspraak op deze groote vredesdaad, hitste echter tegelijkertijd in Engeland voor een oorlog tegen Duitschland op en riep de vijandelijke staten op voor een vernietigingsstrijd tegen het Nationaal-Socialisme. De vernietigingsveldtocht van 1918 was hem niet geheel voldoende. Zoo werd het iederen Duitscher duidelijk, dat men de woorden van Clemenceau, n.l. dat er 20 millioen Duitschers te veel in de wereld waren, in daden wilde omzetten. Het Duitsche volk zelf gedroeg zich gedisciplineerd en rustig en volgde slechts de bevelen van den Führer op.

In Maart 1939 spitsten de verhoudingen in den in 1919 geschapen ongelukkigen staat Tsjecho-Slowakije zich dermate toe, dat op grond van den roep van den Tsjechischen president Hacha, de Führer dezen ongelukkigen staat onder de bescherming van het Rijk stelde en Slowakije zelfstandig maakte. Wederom was een van de grootste gevaren, de dolk gericht op het hart van Duitschland, uit den weg ge-

ruimd. De met Engelsch en Fransch geld gebouwde vliegvelden voor Fransche en Engelsche vliegtuigen, vielen daarmede weg. Door deze daad was weer een lid uit den ring van vijandelijke machten gebroken en de plannen van den vijand verstoord.

Het Duitsche volk trachtte nu weer op vreedzame wijze zijn brood te verdienen. Zes millioen werkloozen waren reeds weer in het arbeidsproces opgenomen en zij die vroeger aalmoezen hadden ontvangen, waren werkers met het hoofd en de vuist geworden, die weer hun eigen kost verdienden voor zich en hun gezin. Door eigen wetten en de opstelling van het vier-jarenplan had het Duitsche volk zichzelf de verplichting opgelegd af te zien van alle buitenlandsche producten, die gemist konden worden en zich in het zweet zijns aanschijns zelf te voeden.

De druk tegen de Volksduitschers in Polen werd in het jaar 1939 steeds sterker. Sedert Juli van hetzelfde jaar kwam aan den stroom der vluchtende onderdrukten geen einde meer. Had reeds het Polendom in 1919 en in de volgende jaren alle Duitschers bij nacht en nevel van hun hoeven en eigendommen verjaagd, nu moest het Duitschdom definitief worden uitgeroeid. De verhalen van de vluchtenden waren dermate gruwelijk, dat zij nauwelijks geloofd konden worden. Pas later hebben de gruwelijke vondsten aan de wereld doen zien, waartoe deze Polen in staat zijn geweest. 50.000 vermoorde Volksduitschers klagen heden nog aan.

In dezen tijd deed de Führer aan de Polen het meest royale aanbod en eischte slechts een verbindingsweg naar Danzig en Oost-Pruisen. Door Engeland en Frankrijk opgestookt, ging de vervloekte staat van Versailles niet op het aanbod van den Führer in, maar daagde, door militaire demonstraties en verdere vervolging van de Duitschers het Rijk brutaal uit. Op 1 September 1939 verklaarde de Führer in de Rijksdagzitting, dat hij nu het bevel had gegeven terug te schieten. Duitsche legers zouden nu de bescherming van de Duitsche volksgenooten zelf ter hand nemen; nadat al Hitlers pogingen schipbreuk hadden geleden, moesten de kanonnen spreken. De Führer trok zelf den veldgrijzen rok aan, dien hij 4 jaren lang als eenvoudig musketier en korporaal had gedragen in den wereldoorlog en deelde het Duitsche volk en de wereld mede, dat hij dezen rok pas dan zou uittrekken, wanneer definitief de pacificatie van Europa en zekerheid voor den Arischen mensch alsmede de absolute overwinning zou zijn behaald.

Nadat zoo, Nederlandsche en Duitsche nationaal-socialisten,

Duitschland in dezen strijd op leven en dood was aangetreden, moest Polen en de wereld ervaren, dat de strijdkracht van de Duitsche weermacht zoo fel en geweldig was, dat dit tot de tanden gewapende Polen in 18 dagen werd vernietigd.

Door afspraken met de Sovjet-Unie had de Führer in Augustus 1939 getracht een dragelijke verhouding te verkrijgen. Nadat men het Marxisme als eersten tegenstander in het eigen land had leeren kennen en had neergeslagen, was er voor alle nationaal-socialisten voldoende reden, het bolsjewisme slechts in zooverre te vertrouwen als men het kon zien.

Aan den Westwal hielden Duitsche soldaten trouw de wacht. Aanvallen der vereenigde krachten werden afgeslagen, slechts heel kleine successen konden worden bereikt in de bocht bij Saarbrücken. De Engelschen zongen hun mooie lied: „Wij hangen onze wasch aan de Siegfriedlijn"!, hetgeen intusschen volkomen is verstomd en men zal in Engeland nauwelijks iemand vinden, die iets voor dit lied voelt. Het lied „Wij varen tegen Engeland", hetgeen tezelfdertijd in Duitschland werd gezongen, hooren wij heden nog dagelijks via de radio en het verkondigt de macht van de Duitsche Marine. Het was en is het strijdlied van de Duitsche zeelieden op hun dappere en stoutmoedige vaarten. De Duitsche jeugd heeft dit lied overgenomen en in alle straten, evenals in den tijd van strijd het Stormlied van Dietrich Eckard: „Storm, storm, luiden de klokken van toren tot toren"!, weerklinkt heden ten dage dit lied in geheel Duitschland.

In dezen tijd van den Duitschen afweer begon reeds precies zooals nu het gepraat over de uitbreiding der fronten. Overal werd de noodzakelijkheid daarvan door Fransche en Engelsche staatslieden onderstreept. Churchill had intusschen als premier de Staatszaken in Londen op zich genomen. Maar de Führer was de Engelsche onderneming in Noorwegen twee uur voor. De Engelsche landingstroepen werden reeds door het luchtwapen en de Marine teruggeslagen en in weinige dagen werd de laatste vijand uit Noorwegen weggevaagd.

Zoo kwam de 10de Mei, waarop de westelijke legers overgingen tot den aanval en de vernietiging van de Engelsch-Fransche machten. Dat ook bij deze operaties Nederland niet gespaard kon blijven, spreekt heden voor ieder nuchter denkend mensch vanzelf. Wanneer dan ook Duitsche en Nederlandsche soldaten in botsing zijn gekomen, dan dragen hiervoor slechts zij de verantwoording, die nu niet meer in Nederland zijn, maar aan den anderen kant in Engeland

en Amerika verder stoken. Wij willen er het lot dankbaar voor zijn, dat deze rampzalige strijd slechts van korten duur was en dat de helden, die aan beide zijden zijn gesneuveld ons steeds er aan zullen herinneren, dat het in de toekomst nooit meer gebeuren mag, dat Nederlanders en Duitschers in den strijd tegenover elkander staan. Nadat het Nederlandsche leger gecapituleerd had, benoemde de Führer bij decreet van 18 Mei 1940 den Rijksminister Dr. Seyss-Inquart tot Rijkscommissaris voor de bezette Nederlandsche gebieden.

Dr. Seyss Inquart nam in een plechtige bijeenkomst op 29 Mei 1940 in Den Haag de regeering over. Het is goed, wanneer wij zoo nu en dan deze historische gebeurtenissen in de herinnering terugroepen.

De Rijkscommissaris zeide destijds:

„Alle wapensuccessen en de heerlijkste overwinning, die ooit bevochten werd en nu in Vlaanderen werkelijkheid wordt, veranderen niets aan het feit, dat wij Duitschers in dit land liever met de open tot groet geheven hand, dan met de wapens in de vuist zouden zijn gekomen. Dit feit zal eens voor den rechterstoel der geschiedenis beslissend de verantwoordelijkheid voor al het ongeluk en alle verwoesting op de schouders leggen van hen, die tegen de verhevenheid van dit uur niet waren opgewassen."

Hij zeide destijds verder:

„Wij Duitschers zijn nu eenmaal in een ruimte geplaatst, die ons in het Oosten en Westen zonder bescherming overlevert aan de aanvallen van diegenen, die op een oogenblik machtiger zijn. Gedurende eeuwen waren wij aan de rooftochten en roofoorlogen van de Franken blootgesteld; gedurende eeuwen viel uit het Oosten de vijand ons land binnen, dien wij, om het avondland te redden, altijd weer terugsloegen. Het Germaansche bloed in onze aderen geeft ons die initiatieven en blijde paraatheid, die de Nederlanders flinke zeelieden en kooplieden deed worden en ons Duitschers in den strijd om ons levensrecht tot de beste soldaten van de wereld maakte!"

In deze redevoering zeide hij verder nog:

„Wij Duitschers echter, die heden met het inzicht in de aan het bloed gebonden waarden van een volk en een daardoor scherp geworden blik, door dit land gaan, verheugen ons over

de Nederlandsche menschen. Wij verheugen ons over de kinderen. Wij wenschen de jongens hier toe, dat zij moedige, krachtige en parate mannen worden en wij wenschen de meisjes toe, dat zij goede vrouwen en blijde moeders worden in gelukkige gezinnen."

Deze woorden waren dus niet woorden van haat, maar woorden van waardeering, die het dringende verzoek bevatten, mede te werken aan het groote gebeuren. Hij onderstreepte dit door te zeggen:

„Het Duitsche Volk bemint zijn Groot-Duitschland en is bereid hiervoor alles in te zetten. Het gevoelt echter de hoogere beteekenis van zijn roeping om mede te werken aan den opbouw van een nieuw geordend en vreedzaam Europa. In het besef van de grootschheid van deze opdracht is het bereid geweest zijn hoogste goed — namelijk Groot-Duitschland — zelf in de waagschaal van de geschiedenis te leggen, teneinde het nieuwe en mooiere Europa te helpen scheppen!"

Als dan ook in den tegenwoordigen tijd altijd weer stemmen opgaan, waarom de Duitsche bezettingsautoriteiten slechts met de nationaal-socialisten samengaan, dan zou ik nog eens in de herinnering willen terugroepen, dat dit berust op de kameraadschap, welke in de kerkers van de vroegere regeering is gesmeed.

Wie heeft de Duitsche en Nederlandsche nationaal-socialisten gemeenschappelijk gevangen gezet?

Wie heeft er voor gezorgd, dat zij op de meest onwaardige wijze zijn mishandeld?

Wie heeft laf en achterbaks weerlooze menschen in spoorwegcoupé's doodgeschoten?

Het wordt tijd, kameraden, dat wij ons deze feiten herinneren en deze misdaden in ons geheugen wakker roepen, om hieruit de noodige conclusies te trekken voor de hardheid van onzen politieken strijd. Deze kameraadschap, die toen ontstond, zal ook in de moeilijkste en zwaarste dagen stand houden. Destijds is aan het geheele volk verzocht om mede te werken. De kameraadschap kon echter slechts gegeven worden aan hen, die voor dezelfde idee leefden en hadden geleden.

Wanneer indertijd daarom mannen opstonden als Colijn, die met zijn brochure „Op de grens van twee werelden" wel is waar de massa van het volk toeriep, dat de zelfstandigheid der kleine staten niet meer terug zou komen, dan stond toch tusschen de regels: „Wij

zullen wel trachten op zekeren dag deze Duitschers weer kwijt te raken en als het mogelijk is eraan mede helpen, dat Engeland de overwinning op de nationaal-socialistische machten behaalt."

Ook de toenmalige commissaris voor de provincie Groningen, Linthorst Homan richtte zich in zijn brochure „Aanpakken" tot het volk en riep het tot de nieuwe orde op, maar altijd onder bepaalde voorwaarden en onder voorbehoud.

Niettegenstaande dat alles heeft de Rijkscommissaris indertijd alle partijen in de gelegenheid gesteld weer werkzaam te zijn. Zelfs de marxisten geloofden, dat wij op grond van onze afspraken met Moskou nu zelf marxisten en vereerders van het communisme waren geworden. Zij kwamen uit hun schuilplaatsen te voorschijn en zagen zich al weer als weldoeners der wereld met hun parool: „Proletariërs aller landen vereenigt U!"

In dezen tijd marcheerden ook de oude nationaal-socialisten der N.S.B. naar hun Hagespraakterrein te Lunteren. Mussert was het, die destijds de blikken van zijn strijders naar het Oosten richtte en het Nederlandsche volk dringend verzocht om te breken met de oude leuzen en zich niet langer te onderwerpen aan Engeland. Hij deed dit, door alle Nederlanders dringend te verzoeken niet meer van vijanden maar van broeders te spreken.

De bezettingsmacht heeft deze ontwikkeling nauwkeurig gadegeslagen en later de noodzakelijke conclusies hieruit getrokken. Alom vormden zich groepen en vereenigingen, die steeds weer den nadruk er op legden vriendschappelijk gezind te zijn, maar die tegelijkertijd van Engeland hielden. Deze twee harten in een borst echter hadden niets te maken met de eerlijkheid van een politieken strijd.

Sedert begin 1940 vlogen Engelsche vliegtuigen bij nacht en ontij Duitschland binnen en wierpen zelfs in Nederland, België en Frankrijk hun bommen op weerlooze menschen. De Führer waarschuwde nogmaals; pas nadat de Führer vaststelde, dat zijn waarschuwing niet gehoord werd, viel ook hij met zijn bommeneskaders aan en zette Engeland betaald, dat het Duitschen menschen had aangedaan.

In een tweede redevoering, die Rijksminister Seyss-Inquart op 26 Juni 1940 in Den Haag hield, verzocht hij de medewerking der Nederlanders met de volgende woorden:

> „Maar dat Nederlanders medewerken aan den nieuwen bouw en wel als gelijkgerechtigden, die in staat zijn het hoogste te presteeren, is de wensch van het Duitsche Volk. Het is duidelijk, dat in dezen opbouw alle Nederlanders worden betrokken. Een

toekomstige tijd zal deze intrede van de Nederlanders in den vollen stroom der geschiedenis toejuichten, want het zal de Nederlanders wakker schudden uit hun rustig bestaan, dat niet absoluut op alle gebieden meer oplevert, dan dat wat een rustig en licht tot stagnatie wordend bestaan kan bieden. Ik meen, dat deze nieuwe opbouw voor de meerderheid van het Nederlandsche volk, vooral voor de arbeiders en de landbevolking, maar ook voor den Nederlandschen koopman en den zeeman, zeer veel zal brengen, n.l. de medewerking aan een groote Europeesche ruimte, die door de grootheid en evenwichtigheid van zijn deelen borg staat, tegen schokken van een crisis van welken aard ook."

Hoewel ook aan dezen oproep slechts gevolg werd gegeven door de nationaal-socialisten, toonde hij toch zeer duidelijk hoe de bezettende macht zich steeds moeite heeft gegeven, het Nederlandsche Volk kameraadschappelijk tot medewerking op te roepen. Het was ook in dezen tijd, dat de eerste jonge nationaal-socialistische idealisten zich ter beschikking stelden van de Standarte Westland. Zij wisten niet tegen wien zij eens hun geweer zouden richten. Slechts één ding wisten zij: immer zullen het krachten zijn, die optreden tegen het Germanendom. Deze mannen zijn het ook, die aanspraak maken kunnen op den roem, den grooten tijd te hebben begrepen en alles wat hun lief en dierbaar was te hebben verlaten, om tegen den wil van 90% van alle Nederlanders in, den weg der revolutie naar de nieuwe vrijheid te gaan.

De Rijkscommissaris legde daarom bij de jaarwisseling van 1940—1941 aan het Nederlandsche volk de vraag voor: Zijt Gij voor of tegen ons?

Vlugger dan menigeen gedacht had, kwam dit groote uur der beslissing. Zoo liep het jaar 1940, nadat in Juli de Führer nog eens zijn hand had geboden, ten einde.

Op 21 Juli 1941 traden de legers van den Führer aan voor den strijd tegen het bolsjewisme, de doodsvijand der menschheid. Het bezoek van Molotow en diens eischen hadden den Führer getoond, hoe dreigend het bolsjewisme zijn klauw naar Duitschland en daarmede tegelijkertijd naar geheel West-Europa had uitgestrekt. Overwinnend voorwaarts stormend verzekerden de Duitsche soldaten met hun bondgenooten de veiligheid van Europa. Voor den eersten keer staan ook Nederlandsche vrijwilligers in de Standarte Westland in den strijd tegen het bolsjewisme. Opnieuw wordt hier de kame-

raadschap, die reeds in de kerkers hecht bleek te zijn, bevestigd.

Ook voor de politieke groepen in Nederland was nu het uur der beslissing, òf mede te werken in dit wereldhistorisch gebeuren, òf ter zijde te blijven staan, gekomen. Zij kozen het laatste en hebben daarmede zelf hun bestaansmogelijkheid verspeeld. Zij konden de meeningsvorming in Nederland niet meer beïnvloeden, daar zij niet bereid waren zich aan de eischen van den grooten tijd te onderwerpen. Duitsche en Nederlandsche nationaal-socialisten vormen sindsdien in den politieken strijd in Nederland een leidingsfront. Daar Mussert reeds in September 1940 bij den Führer zijn gedachten over de schepping van een Germaanschen Statenbond tot uitdrukking had gebracht, besloot hij op 12 December in de nieuwe Rijkskanselarij te Berlijn, (in de dagen van den zwaarsten winterveldtocht in het Oosten) den Führer zijn onverbiddelijke trouw te zweren tot in den dood.

Hiermede heeft de Nationaal-Socialistische Beweging onder haar Leider als eenige de aanspraak op het geven van leiding in de Nederlanden in den loop van 10 jaren door middel van strijd verworven. Bij de viering van het tien-jarig bestaan te Utrecht, verklaarde de Rijkscommissaris Rijksminister Dr. Seyss-Inquart derhalve, dat de N.S.B. nu de eenige is, die aanspraak kan maken op het recht den politieken wil te vormen.

Intusschen was het aantal vrijwillige strijders tegen het Bolsjewisme in het Oosten gegroeid. Het Legioen Nederland werd opgeroepen om in Februari in het Oosten in hardnekkige winterveldslagen te bewijzen, dat het uit goede en dappere soldaten bestond. Uit dezen logischen gang van zaken volgt nu ook de verdere weg van Nederland.

Wanneer ik daarom over eenige actueele vraagstukken zou willen spreken, dan is het in de eerste plaats het probleem van de gijzelaars.

Nadat de Nederlandsche bevolking door den weermachtsbevelhebben door middel van bekendmakingen in de pers en van openbare toespraken was gewaarschuwd niet naar de ophitsende woorden van Londen te luisteren en rustig haar arbeid te doen, en ik eenige weken geleden in Waubach dit dringende verzoek nogmaals heb onderstreept met de woorden: „Rust is de eerste burgerplicht", hebben toch beruchte krachten in Rotterdam getracht een Duitschen militairen trein door een bomaanslag te doen ontsporen. Hoe laaghartig de plegers van dezen aanslag zijn geweest, blijkt hieruit, dat zij hun springlading in een viaduct hebben aangelegd om op

deze manier het naar beneden storten van den trein te bewerkstelligen. Een Nederlandsche spoorwegbeambte was het die zijn leven moest opofferen. De Voorzienigheid heeft ook hier anders beslist dan deze ellendige misdadigers zich hadden gedacht. De weermachtsbevelhebber verzocht de bevolking nog eens dringend om aan de opsporing deel te nemen. Ook deze tijd verliep onbenut, zoodat de bezettingsautoriteiten nu genoodzaakt waren op vijf Nederlandsche gijzelaars terug te grijpen. De wetten van den oorlog zijn hard en meedoogenloos. Juist de laatste tijd heeft bewezen met welk een lichtzinnigheid de Engelsche strategie werkt. Was de bevolking van Dieppe niet verstandig geweest en had zij de aanwijzingen van de Duitsche weermacht niet op zoo uitstekende wijze opgevolgd, dan zouden heden tal van menschen door de ophitsende woorden van Engeland de dupe zijn geworden en niet meer onder de levenden zijn.

Dit is de aard van de Engelschen. Zij komen bij nacht en ontij in het land, verontrusten de bevolking, trekken weer af en laten al degenen onder hun kleine bondgenooten, die dom genoeg waren om zich in te spannen, aan hun lot over. Het is toch zeer opmerkelijk, dat het juist Canadeezen, Amerikanen en aanhangers van De Gaulle waren. Men verbaast zich er telkens over, hoe de Engelschen het klaar spelen deze menschen voor hen te laten sterven. Naar het schijnt, vinden deze domme menschen het bepaald de hoogste onderscheiding om voor de Engelschen hun jonge leven te mogen geven.

Reeds op denzelfden middag om 4 uur was het heele spooktafreel ten einde. Meer dan 2000 gevangenen zijn achtergebleven, voorts vele gesneuvelden en nog meer verdronkenen. De New-Yorker radio gaf echter op hetzelfde tijdstip een bericht door van een Amerikaansch jagersbataljon, dat eveneens in Dieppe was ingezet en riep de geschokte wereld en de Duitsche soldaten toe, dat in deze rijen heel gevaarlijke jongens vochten. Er waren n.l. twee echte Indianen en een leeuwentemmer bij. Men kan slechts het hoofd schudden. Het is onbegrijpelijk met wat voor lichtzinnigheid deze Amerikanen door den heer Roosevelt in den oorlog zijn gehitst.

Van te voren zij gezegd, dat het doodschieten van gijzelaars geen kleinigheid is, noch voor de eene, noch voor de andere zijde. Om deze reden heeft ook de Duitsche bezettingsmacht dezen stap nauwkeurig overwogen. Zij is zich bij haar beslissing van de menschelijke hardheid in dit geval volkomen bewust en neemt haar dan ook in

het besef der groote verantwoordelijkheid, die zij op dit oogenblik van de beslissende worsteling om onze toekomst draagt. Misschien is de schok, die hierbij door Nederlandsche kringen is gegaan, voldoende om deze kringen voor de eerste maal te doen beseffen, welk een vreeselijk harde en vooral onverbiddelijke strijd om het zijn of het niet-zijn in het Oosten wordt uitgevochten.

Toen men in Mei 1940 nationaal-socialisten doodschoot en de broer van den Leider der N.S.B., Luitenant-kolonel Mussert, laaghartig vermoord werd, nam daar nauwelijks iemand notitie van. Ik zou dit feit zeer in het bijzonder willen vaststellen, dat er heden ten dage nog Nederlanders zijn, die niet willen begrijpen, dat de strijd die in het Oosten raast, geen oorlog is in den gebruikelijken zin van het woord, zooals men in de laatste eeuwen hier onder verstond. Zij moesten toch door de geweldige bewapening van de bolsjewistische legers en den wreeden strijd van deze beestachtige horden langzamerhand verstandig geworden zijn.

Zooals in het wereldvormende tijdperk van de volksverhuizing, de invallen der Mongolen,gaat het er ook nu om, of de volkeren van Europa in de door den geschapen cultuur verder zullen leven of vernietigd zullen worden en zullen ondergaan. De strijd, die op het oogenblik in den Kaukasus en aan de Wolga en voor Moskou plaats vindt, is een worsteling om de vrijheid van Europa. Zou deze strijd in het Oosten verloren worden, dan is er op het geheele vasteland geen sterveling meer, die daar onverschillig bij kan blijven. Ieder zou deze nederlaag mede beleven en aan den lijve ondervinden. Niemand moet zich echter verbeelden dat dit bolsjewisme voor zijn privéwoning halt zou houden. Ik weet, dat er heden in Nederland altijd nog menschen zijn, die vergeten willen wat het bolsjewisme sedert het jaar 1917 onder de Oostelijke volken heeft aangericht. Elk cultureel en sociaal leven heeft men dezen volken ontnomen. Volkomen uitgeroeid werden zij, die het slechts waagden een woord over den vroegeren tijd van het Tsaristische Rusland te zeggen. Massale terechtstellingen in niet voor te stellen omvang, vonden plaats, waartegenover de Fransche revolutie slechts het werk van leeken is geweest. Tien tot vijftien millioen en nog meer menschen werden uitgemoord. Dertig millioen stierven den hongerdood, omdat men volgens marxistische theoriën probeerde om den bodem, die sedert generaties door gezinnen bebouwd werd, in een communistisch Kolchos systeem te persen. Verder werden twintig millioen menschen onder dwang gedeporteerd. In de noordelijke ijswoestijnen en syberische steppen gingen zij hun ver-

nietiging tegemoet. Wat overgebleven is, is echter de mensch zonder ziel. Men leze slechts de brieven van de Duitsche frontsoldaten, hoe zij overal op de afschuwelijkste en armoedigste plaatsen standbeelden vonden van Lenin en Stalin, reusachtige partijgebouwen ook met zuilen van gips en schijnarchitectuur. Dat is het, wat het Marxisme aan de Oostelijke volkeren heeft gebracht en waarmede het de wereld wilde zalig maken.

In een oogenblik, waarin het Duitsche Volk honderdduizenden van zijn beste zonen voor de toekomst van Europa offert, is het onduldbaar dat ergens in een land menschen trachten te leven in nauwelijks gestoorde gezelligheid en zich willen overgeven aan een zalige rust. Aan wie danken deze menschen hier in Nederland dan hun leven?!

Aan hun eigen prestaties zeer zeker niet!

Duitsche bezettingskrachten en Nederlandsche nationaal-socialisten en verantwoordelijke mannen zijn het, die zich voor de voeding en het welzijn van deze menschen inspannen. Men moet daarom ook niet de vraag stellen: „Hebt Gij deze daad uitgevoerd?" doch de vraag luidt: „Stemt gij met deze daad in, of stemt Gij er niet mee in? Volgt Gij de woorden op van die krachten, die zich gereed maken Europa nieuw op te bouwen, of behoort Gij tot de doodgravers van het Avondland?"

Men kan als schuldigen dus niet slechts diegenen aanwijzen, die in technischen zin beslist de explosieve bommen hebben neergelegd, maar die krachten, die geestelijk en moreel mede de verantwoordelijkheid dragen voor deze ophitsingscampagne. In hun koffie- en theeclubjes worden de Londensche radioberichten verbreid en hoe gelukkig voelt zich nu zoo'n arme dwaas als hij de hem nu ingegoten wijsheid als zijn laatste geestesflits verder kan geven!

Het is niet de taak van het nationaal-socialisme den kleinen man op te hangen, maar het nationaal-socialisme moet dengene pakken, die de verantwoordelijkheid draagt. Er is dan ook niemand onder deze 5 gijzelaars, die het bewijs heeft kunnen leveren, dat hij niet in deze twee jaren op de een of andere manier tegen de strijders voor het nieuwe Europa heeft opgehitst of in zijn theeclubjes heeft stelling genomen. Of hij zich daarbij zelf zeker voelde en veronderstelde, dat hij de wetten niet schond, interesseert den nationaal-socialisten niet. Wij kennen deze heeren precies en hun volhardende vijandelijke stellingname. Er moet zich niemand zeker voelen, die niet zeker is.

De oorlog in het Oosten wordt door de Bolsjewieken zonder het

geringste mededoogen als zuivere vernietigingsstrijd gevoerd. Wanneer daarom hier in het Westen iemand het aandurft, deze strijders van het Oosten in den rug aan te vallen, hetzij door aanslagen of door andere sabotagehandelingen of instemming met deze daden, dan is het voor ons slechts een kwestie van recht en billijkheid, wanneer tegen deze kringen, die zich door hun vijandelijke houding tegenover de bezettingsmacht en tegenover de toekomst van Europa bezondigen, front wordt gemaakt.

Zoo is het dan ook te hopen, dat de onverbiddelijkheid van den strijd door deze roekelooze daad en haar gevolgen aan verschillende menschen, die nooit wilden hooren, is duidelijk geworden. Moge daarom ieder in zijn geweten nagaan of hij in de laatste twee jaren niet op de een of andere wijze tegen de bezettingsmacht heeft stelling genomen, of hij niet heeft getracht op de een of andere manier tot een, zij het dan ook slechts geestelijken tegenstand op te hitsen of op te wekken. Velen zullen er zijn, die moeten zeggen: Ja, ik heb dezen kolossalen strijd van de Duitsche en met hen verbonden legers in het Oosten ook heden nog niet begrepen. Innerlijk heb ik de overwinning van Engeland gewenscht en daarmede uiteraard den ondergang van Europa verlangd.

Juist de laatste reis van Churchill heeft bewezen tot wat voor waanzinnigheden deze mensch in staat is. Zij, die elkaar een jaar geleden op den Atlantischen Oceaan ontmoetten en daar met vrome liederen den Almachtige hoonden, zij zijn het nu, die gemeenschappelijk met den Christenvervolger Stalin hun smerige zaken doen. Een ieder moet daarom weten, dat hij in dezen strijd, die in Juli 1941 is begonnen, stelling te nemen heeft. Dat wat voor 1941 gebeurde behoort reeds tot de geschiedenis. Gebleven is echter de strijd tegen het Bolsjewisme en diens bondgenooten Amerika en Engeland. Daarom zal er in deze kringen terug gegrepen worden, wanneer onverantwoordelijke elementen dezen voor ons zoo heiligen strijd willen verstoren.

Hoe misdadig de Engelsche radio werkt, blijkt hieruit, dat het door den aether liet klinken, dat er voor de Duitsche weermacht wel zeer zware verliezen bij het treinongeluk zouden zijn geleden; hoonend verheugde men zich daarover en men interesseert zich niet voor de maatregelen, die nu zullen volgen. Wij hebben dikwijls gewaarschuwd en hebben onze maatregelen van te voren aangekondigd. Men moet maar niet gelooven, noch in Nederland, noch in Londen, dat wij er ooit voor zullen terugschrikken de noodzakelijke maatregelen

door te voeren. Wij wachten daarom ook niet tot misschien weer een bandietenstreek van Churchill fatsoenlijke Nederlanders tot saboteurs en misdadigers doet worden. Wij waarschuwen de bevolking vroeg genoeg en kunnen niet duidelijk genoeg aanraden de aanwijzingen van de weermacht en de bezettingsautoriteiten ten strengste op te volgen. Dan zal niemand een haar worden gekrenkt. Wij zijn ons de verantwoordelijkheid, die wij voor de toekomst van ons volk en geheel Europa dragen, absoluut bewust. Uit het bewustzijn van deze verantwoordelijkheid hebben wij de hardheid tegen onszelf om sterk te blijven, om zoo alle maatregelen door te voeren, die noodzakelijk zijn om ons front in het Oosten in den rug vrij te houden.

Zoo willen wij hopen, dat uit deze worsteling de krachten mogen ontstaan, die onmisbaar zijn, om ten slotte aan Europa den absoluten vrede te brengen en het naar een betere toekomst te leiden.

In dezen zin is ook in den laatsten tijd zeer veel over het woord „Reich" gediscussieerd; niet over het Duitsche Rijk of over het Groot-Duitsche Rijk, maar over een rijk waarvan ook Nederland deel zou uitmaken. Dat zulk een discussie ontstaat, hangt samen met het machtige gebeuren van dit oogenblik. Het in het Oosten tegen het bolsjewisme en in het Westen tegen democratieën staande Europa, zoekt nieuwe vormen. Deze moeten dan ook voor de door alle Europeanen erkende lotsgemeenschap voor de toekomst het gewenschte resultaat brengen.

Deze strijd, die met zijn gansche geestelijke beteekenis wordt gevoerd op volkschen en bloedverbonden basis, bewijst, dat degenen, die zich één voelen door de banden des bloeds, zich ook nauw aaneen sluiten en in de toekomst bij elkaar willen blijven. Zooals ik reeds in het begin met nadruk betoogde, mag het niet meer voorkomen, dat Duitsche en Nederlandsche soldaten met de wapens in de hand tegenover elkander komen te staan. Het heeft daarom ook zijn nut over zulke problemen te discussieeren, immer onder de voorwaarde, dat daardoor niet worde afgeweken van de eischen, die de tijd stelt en niet wordt afgegleden naar het peil der politiek van den dag.

Wordt deze noodzakelijkheid in het oog gehouden, dan is het nuttig zich klaarheid te verschaffen betreffende de vraag wat dan eigenlijk de rijksidee is, welke taak zij heeft en op welke wijze de afzonderlijke volken en volksstammen in dezen samenhang hun ontwikkelingsmogelijkheden hebben en hun bijdrage kunnen en moeten geven.

Wij willen op dit moment niet verder op deze kwestie ingaan, maar slechts twee dingen vaststellen:

Ten eerste moet men het Rijk en de Rijksidee afgescheiden houden van de staatsidee, d.w.z. van de zuiver organisatorische samenvatting van een natie!

Het Rijk is geen staat in den nationalen zin van dit woord en een zoodanige staat kan kwantitatief niet tot een Rijk worden opgevoerd. Het Rijk is vooral de verwezenlijking van een moreele orde in een ruimte, waarin deze moreeele orde volgens onze opvattingen gehandhaafd wordt door degenen, die volgens de wetten van het bloed daarvoor zijn aangewezen en die voor dit Rijk verantwoordelijk zijn en daarmede de moreele beginselen van het Rijk in de geheele ruimte voor het algemeen welzijn van alle daartoe behoorenden hebben door te voeren. Het Rijk is daarom de verwezenlijking van een moreele idee, gedragen door een daadwerkelijke macht. Het Rijk heeft daarom met de uitbreiding wat de ruimte betreft, of met de vraagstukken van behoud en verandering van het volkseigen, op zichzelf slechts in zooverre te maken, als volkseigen en volksche gevoelens bouwsteenen voor de schepping van het Rijk moeten worden geacht. Het Rijk zelf heeft echter een uitwerking als idee en gestalte die op een plan van hoogere orde liggen. Of dit Rijk nu al of niet de gedaante van een Germaanschen statenbond heeft, zal naar eer en geweten in de toekomst worden bepaald. Nationalistische overdrijving doorkruist de Rijksidee en kan tenslotte tot een storing en ontwrichting van de rijksstructuur leiden.

Ten tweede moet geconstateerd worden dat de idee van het Rijk in het Avondland na den ondergang van het Roomsche Rijk slechts eenmaal in den loop der eeuwen belichaamd in geweest, n.l. in het Heilige Römische Reich Deutscher Nation, dat in het hart van het continent de ordeningsfactor van Europa was. Zoolang dit Rijk sterk was hadden de volkeren in het Rijk of in zijn ordeningsruimte hun beteekenis en hun waarde in de wereld. Wat zich sedert dien tijd „Rijk" noemde is altijd min of meer een nationale staat geweest. Dit geldt ook voor het z.g. Tweede Rijk.

Het Groot-Duitsche Rijk, dat Adolf Hitler in 1938/1939 heeft gesmeed en dat door de Oostmark in verbinding staat met de Donau en het Alpengebied, vormt een grondpijler voor een nieuwe rijksordening en gaat reeds heden met zijn ruimte-ordenende macht boven de grenzen van den natuurlijken staat uit.

Tot een werkelijk Rijk te behooren is geen kwestie van politieke

overreding, want elk Rijk grondt zich op een moreele en volksche ordening. De eerste voorwaarde om tot een Rijk te behooren, draagt men derhalve in zich door zijn volksbewustzijn. Daarbovenuit moet echter ook een daawerkelijke inspanning voor de moreele ordening van de rijksidee volgen. Het Rijk moet daarom door strijd worden verworven.

Geen volk, dat niet aan deze voorwaarden voldoet en aan den anderen kant zijn weerbare en offers vragende bijdrage aan dit Rijk geeft, kan er aanspraak op maken eens door dit Rijk te worden beschermd en erkend. Het toekomstige Rijk zal geen volk in den schoot worden geworpen, doch moet door ieder volk door arbeid en strijd worden verworven.

In dezen zin is ook de jongste redevoering van den Leider der Nationaal-Socialistische Beweging, Mussert, te verstaan. Zij toont volkomen klaar en duidelijk aan, dat de grenzen van het nieuwe Rijk niet aan de Maas of aan de IJssel liggen en daar moeten worden verdedigd, maar dat hiervoor Nederlandsche soldaten met Duitschers samen die grenzen van de Germaansche levensruimte aan de Wolga en in het Oosten moeten verdedigen.

Onlangs meende de een of andere journalist uit de redevoeringen van Mussert te moeten constateeren, dat in de Germaansche statenbond oostelijke volkeren konden worden opgenomen. Men kan slechts zijn leedwezen betuigen over zooveel politieke onwetendheid.

Daarom is het nu tijd, dat men eens over dit vraagstuk nadenkt.

Het is ook onverstandig en het getuigt van een politiek analphabetisme wanneer heden hier en daar steeds nog de meening verkondigd wordt, dat men de Nederlanders in het Duitsche Rijk zou kunnen opnemen. Om deze reden is ook de politieke groep, die zich deze taak tot doel had gesteld heden niet meer aanwezig en behoort zij tot het verleden. Gij zijt Nederlanders, wij zijn Duitschers, verbonden zijn wij door het gemeenschappelijke bloed en de gemeenschappelijke nationaal-socialistische idee. Op deze grondslagen zal eens het nieuwe Rijk gefundeerd worden, terwijl onze trouw, kameraadschap en dapperheid bijdragen tot de ordening van het Germaansche Rijk. Nemen wij ons voor, altijd op deze wetten acht te slaan en te handelen volgens deze wetten, dan behoeven wij ons geen zorgen te maken over de wording van het Germaansche Rijk.

Wanneer ik zoo een kort overzicht over het worden en het gebeuren heb gegeven, dan willen wij nog een blik in de toekomst werpen. Ook hier in Nederland moet eens een Nederlandsche natio-

naal-socialistische leiding de verantwoording in den staat op zich nemen. De tijd zal komen, waarin deze strijders naast hun politieke leiding de verantwoordelijke staatsambten moeten dragen. Gelooft U maar niet, Nederlandsche nationaal-socialisten, dat dit een verlichting van Uw arbeid zal beteekenen, of dat hierdoor misschien Uw politieke strijd onbelangrijk zal worden. Integendeel!

Wat nu geschiedt, is mogelijk door de bezettende macht. Dan echter zal het tijdstip komen, waarop U voor alles volkomen verantwoordelijk zult zijn. Wij zijn hier geplaatst als nationaal-socialisten, om met U tezamen dezen weg te gaan in het belang van Uw volk, maar ook in het belang van het Duitsche Volk. Niemand zal ons kunnen verwijten, dat wij ons aan zalig nietsdoen hebben overgegeven. In deze twee jaren van bezettingsmacht hebben de verantwoordelijke mannen hun best gedaan en altijd gestreden in den zin van de toenadering.

Looze woorden hebben voor nationaal-socialisten geen beteekenis en hebben bij ons geen weerklank gevonden. Slechts zij, die bereid zijn met ons schouder aan schouder te staan, zullen onze kameraadschap verwerven. U houdt boven alles van Uw Nederlandsche Volk, ook wij hebben het in dezen tijd leeren waardeeren. Honderden jonge idealisten worden in het Oosten reeds door de bruine aarde bedekt. Meer dan tienduizend doen hun plicht. Honderdduizend ingeschreven nationaal-socialisten spannen zich in en werken voor de nieuwe ordening van hun volk en de nog grootere Germaansche gemeenschap.

Wanneer ik hier als vertegenwoordiger van de Duitsche nationaal-socialisten de Nederlandsche kameraden dank zeg, voor hun opofferenden arbeid, dan zult Gij het mij niet ten kwade duiden. wanneer ik hierbij zeer in het bijzonder aan mijn nationaal-socialistische Duitsche kameraden denk, en hun voor hun arbeid dien zij volbrachten in volle offervaardigheid, van ganscher harte dank zeg.

Zoo heeft onze nationaal-socialistische kameraadschap bewezen een echte kameraadschap te zijn, een kameraadschap die dag in dag uit dezelfde zal blijven. Eens zullen alle fatsoenlijke menschen door onzen roep ontwaken.

De driehonderdduizend Nederlandsche arbeiders, die thans reeds in Duitschland werken en produceeren en daar hun plicht doen, hebben eveneens dezen roep gevolgd. Er zijn vele jonge Nederlanders, die bereid zijn den oorlogstijd voor hun eigen vorming te benutten en die dus in de naaste toekomst eveneens naar het Rijk zullen gaan. De

Duitschers zijn geen onmenschen, want over iederen medewerker die tot hun Germaansche ras behoort verheugen zij zich. Wel eischen zij hoogste kameraadschap en hoogste plichtsbesef, zooals zij het van den Führer hebben geleerd.

Zij echter, die thans in Duitschland hun blik verruimen en hun prestatievermogen vergrooten, zullen eens dankbaar zijn voor den tijd, dien zij in Duitschland mochten doorbrengen. Laten wij daarom als nationaal-socialisten de jonge revolutionnairen wakker roepen, opdat zij zich het groote gebeuren waardig toonen. De Nederlandsche Arbeidsdienst neemt de jonge menschen aan en voedt hen op tot kameraadschap en gemeenschapszin.

Het Nederlandsche Legioen roept de activisten op, om in het Oosten te strijden. De Standarte Westland, die reeds in 1941 in den veldtocht in het Oosten lauweren kon oogsten en dit thans opnieuw kan, heeft voor goede soldaten voldoende plaats.

Het Duitsche leger, de Duitsche Marine en het Duitsche luchtwapen verheugen zich eveneens wanneer jonge Germanen, die nog in deze groote worsteling willen toonen, goede soldaten te zijn, tot hen komen.

Wij gelooven derhalve in onze toekomst en wij weten dat ook eens hier in Nederland deze nationaal-socialistische idee zal baanbreken. Laten wij medehelpen en aanpakken:

Nooit moede om ons voor de gemeenschap te offeren, vrij van haat, steeds vol eerbied voor het volkseigen, willen wij onzen plicht doen!

De waardeering hiervoor zal en kan niet uitblijven. Het dagelijksch gebeuren vertroebelt onzen blik voor de toekomst niet. De oorlog moet en zal zegevierend door het nationaal-socialisme gewonnen worden. De oude wereld echter moet en zal sterven. Zoo zal ook het Westen veilig en vast in de hand van den Führer liggen en iedere enkeling zal bereid zijn zijn leven te geven voor de veiligheid van dit gebied.

Houdt daarom, nationaal-socialisten, de in kerkers en veldslagen beproefde kameraadschap hoog, spant U in en strijdt om iederen enkelen volksgenoot, zorgt er voor dat zij zich bij onze organisatie aansluiten, dan zal het tijdstip niet ver meer zijn waarop tenslotte ook Nederland door Nederlandsche nationaal-socialisten zal worden geleid, geschraagd door de kameraadschap van het Duitsche nationaal-socialisme en waarop door den strijd der Duitsche Weermacht tot stand zal komen, dat, waarnaar wij allen verlangen:

Een groote gemeenschap in de Germaansche levensruimte, ieder van zijn Vaderland houdend, maar zich aan de hoogere wetten der ordening onderwerpend.

Zoo staan wij in den strijd en beleven deze groote wereldworsteling. Wanneer wij ons thans de krachten voor oogen stellen, die reeds in den strijd staan, dan zien wij aan den eenen kant de asmogendheden met hun bondgenooten, aan den anderen kant de half vernietigde Sovjet-Unie, Engeland en de Vereenigde Staten van Amerika.

Roept U zich eens de kaart van de bevolkingsdichtheid der wereld voor den geest. Deze volgestipte kaart, waarop elke roode stip een millioen menschen voorstelt, heeft slechts in Europa — Engeland inbegrepen — Japan en China, met Nederlandsch- en Britsch-Indië en een klein plekje in Noord-Amerika, rond New-York, massaal gegroepeerde roode stippen. Britsch-Indië met zijn 358 millioen menschen, maakt zich op het oogenblik gereed zijn lot in eigen handen te nemen en valt voor het oorlogspotentieel van Engeland of Amerika min of meer weg.

China met zijn 440 millioen is volkomen van Engeland en Amerika afgesneden en is heden reeds, wat de oorlog betreft, door Japan ingeschakeld.

Wanneer zoo deze één milliard menschen voor Engeland en Amerika wegvalt, constateeren wij aan den anderen kant, dat de meeste Chineezen en de volksstammen van den Indischen en Stillen Oceaan, behalve Australië, thans reeds in het oorlogspotentieel van het met ons verbonden Japan ingeschakeld zijn.

In Europa werken — behalve Engeland — alle andere krachten min of meer voor de overwinning van de Duitsch-Italiaansche en daarmede verbondene weermacht.

Vijftig millioen Engelschen, die thans op het eiland leven, hebben zich met de sterkte van Noord-Amerika, een sterkte van ongeveer 130 millioen zielen, verbonden, waarbij op zijn hoogst verder nog 50 à 60 millioen ter beschikking staan. Van de bevolking der Sovjet-Unie is reeds bijna de helft voor den tegenstander uitgeschakeld en begint voor ons te werken.

Uit deze feiten reeds ziet men de reusachtige sterkte van de Asmogendheden, die thans belangrijk meer dan een milliard menschen ter beschikking hebben en ook hun arbeidskrachten alsmede de noodige grondstoffen-voorraden voor zichzelf kunnen gebruiken. De Sowjet-Unie heeft reeds zijn graan en bebouwde vlakten, zijn erts- en oliegebieden aan de Asmogendheden afgestaan.

Het is dus slechts een kwestie van tijd, wanneer de bolsjewisten en plutocraten hun wapens moeten neerleggen. In het Oosten gaat het bolsjewisme reeds zijn vernietiging tegemoet, in het Westen voeren de Duitsche onderzeeërs en vliegtuigen een harden maar onafgebroken strijd tegen de verzorgingsscheepvaart van Engeland en Amerika.

Eens zal het oogenblik komen, waarop het groote Engeland door het noodlot wordt gedwongen, de rol van het kleine Malta over te nemen. Het is algemeen bekend, dat reeds nu de rijke plutocratenzoontjes en -dochters met hun familieleden naar Canada reizen.

Mag ons nu nog het Engelsche luchtwapen hier en daar steden en daarmede oude mooie voortbrengselen der cultuur vernietigen, op zekeren dag zal toch het oogenblik komen waarop wij Engeland met een reusachtigen bommenregen zullen overvallen.

Iedere bom, die thans op Duitsch of bezet gebied geworpen wordt, zal op zekeren dag duizendvoudig worden gewroken. Engeland zal dan, precies als Malta, nog slechts een aanlegplaats zijn voor vernietigde convooien.

Wij echter willen den Almachtige smeeken, dat hij aan ons de bestraffing en terechtwijzing van Amerika overlaat voor al de roekelooze daden, die het onder Wilson tot Roosevelt heeft begaan. Het zijn toch voor een deel menschen van ons bloed, die door rijkdom verblind, geen cultuur meer dienend, het Avondland ontrouw zijn geworden en als afvallige zonen thans tegen hun moeder Germania opstaan. Ook met deze krachten zullen wij op zekeren dag afrekenen.

De Führer, Adolf Hitler, heeft ons dezen weg reeds sedert twintig jaar getoond en is ons moedig en vastberaden voorgegaan. Getrouw willen wij hem volgen en den strijd op ons nemen, het 90 millioen zielen tellende Duitsche volk in de voorste gelederen, zich offervaardig in den strijd werpend, om daarmede den weg te banen voor de vrijheid van het reeds zoo lang onderdrukte Europa.

Wanneer Gij, kameraden, mij thans vraagt, hoe lang duurt de oorlog nog, dan kan ik daarop slechts antwoorden: Tot de overwinning. Overwinnen zal het nationaal-socialisme in ieder geval. Wij zullen de laatste bataljons in het veld brengen en daarmede ook op zekeren dag deze worsteling beëindigen. Smeeken wij den Almachtige om zijn zegen voor den Führer Adolf Hitler en voor al zijn soldaten.

Sieg Heil!